

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om regulering af kreditformidling.

(Lovforslag nr. 39. Fremsat 17/10 74).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Per Hækkerup (S):

Det må vel være naturligt, når man har opereret med en ny lovgivning igennem et stykke tid, at man på grundlag af de erfaringer, der er indhøstet, fremsætter forslag om eventuelle ændringer af den gældende lovgivning, og jeg finder det da derfor også rimeligt, at regeringen har fremsat et lovforslag herom.

Jeg kan sige, at det er jo med en vis tilfredsstillelse, man må konstatere, at regeringen nu går ind for, at vi skal fortsætte med at have en sådan lov om regulering af kreditformidlingen. Modtagelsen, da vi i den tidligere regering fremsatte forslaget, var jo ikke helt så velvillig, så vidt min erindring rækker, men vi har jo alle sammen lov til at blive klogere eller i hvert fald mere vidende.

Jeg skal ikke gøre nogen særlige bemærkninger til lovforslaget i øvrigt, men sige, at nogle af de ændringsforslag, som det indeholder i forhold til den gældende lovgivning, forekommer mig at være fornuftige. Der er imidlertid ét spørgsmål, jeg gerne vil bede ministeren svare på. Det drejer sig om den formulering, der findes i § 2, stk. 2, sidste afsnit, der lyder således:

„Formålene skal afgrænses på en sådan måde, at virksomheder og erhverv i indbyrdes konkurrence, herunder danske og udenlandske producenter og leverandører, ikke forskelsbehandles.“

Det, jeg gerne vil spørge ministeren om, er, om denne formulering er fremkaldt af hensynet til vore forpligtelser i forhold til EF, eller om den er udtryk for en principiel tilkendegivelse fra regeringens side af, at man afviser det, man med et frygteligt udtryk kalder en selektiv kreditpolitik, altså en kreditpolitik, hvor man behandler de forskellige områder på forskellig måde.

Tillisch (FP):

Ja, det er jo egentlig en ret fantastisk situation, vi står i ved denne behandling af dette lovforslag. Det er tredje gang inden

for ca. 12 måneder, at man behandler spørgsmålet om kreditformidling, og man gennemførte for ca. 12 måneder siden den gældende lov med megen modvind fra venstre og konservative og lidt ulden modvind fra de radikale, og det var kun med lodder og trisser, man fik loven igennem med én stemmes majoritet efter navneopråb.

Denne lov blev så udsat for et angreb fra konservativ side i december med et forslag om, at loven skulle ophæves. Resultatet blev så, at den nuværende regering har fremsat det lovforslag, vi har til behandling i dag, og som i realiteten ikke indeholder nogen større forandring af det tidligere, bortset fra en udvidelse af bemyndigelsen til Nationalbanken i forhold til den tidligere lov. Det må forekomme ejendommeligt, at man kun laver denne ændring og netop denne ændring, idet man derved flytter bemyndigelsen fra en politisk ansvarlig minister over til en politisk uansvarlig Nationalbank. Lad det være.

I øvrigt er lovforslaget som sagt praktisk taget et genoptryk af den tidligere lov, og det må forekomme så meget mere ejendommeligt, at en venstre-regering fremsætter et sådant forslag, som venstres ordfører under den tidligere lovs behandling bl. a. sagde, at han så med meget stor betænkelighed på så vidtgående bemyndigelser til økonomiministeren. For så vidt angår ministerens mulighed for at indskrænke lånebevillingerne, sagde den samme ordfører, vores nuværende økonomiminister, at disse bestemmelser var et nyt afskrækkende eksempel på en lovgivning, der er ude af takt med det praktiske livs muligheder.

Jeg kunne godt lide at vide, hvilke ændringer der er sket i det praktiske liv, siden man nu fra venstres side fremsætter et sådant lovforslag.

I øvrigt kan jeg henvise til de udmærkede argumenter imod hele denne lovgivning, som blev fremsat af både venstre og konservative under den tidligere lovs behandling, og til en vis grad også af de radikale, og blot sige, at lovforslaget efter vor opfattelse er overordentlig uheldigt, og det er også unødvendigt.

Vi har i gruppen drøftet, hvilken stillingtagen vi kunne tage til dette lovforslag, og er kommet til det resultat, at folketingets forretningsorden formentlig ikke indebærer